

Hollman

door **Emile Hollman**

Eden

Waar de nachten prachtig zijn en de dagen stil. Waar glanskoppen met hun zwarte petjes wonen, waar de groene specht onbekommerd door de lucht valt. Waar de dassen hun wissels trekken, waar de wolkeloze hemel zo sterrenrijk kan zijn. Eerst de stad uit en de berg op. Dan het plateau en de buurtschap, bevolkt door honden, paarden en een plukje mensen. De akkers over en dalen door de dassenkuil - het mooiste weggetje dat ik ken. Rest nog een pittig klimmetje in de richting van een bloementuin die met zoveel liefde wordt onderhouden dat elke nieuwe voorbijganger er pas op de plaats maakt. Om het restje Hof van Eden vlakbij over het hoofd te zien.

Ze is hier sinds kort aangesteld als tuinmaasje, het is haar allereerste baan. Aan mij het genoeg om haar naar het afgelegen paradijsje

te vergezellen; ik ken het goed - ik woonde er maanden.

Eerst plukt ze de sleutel van een haakje in het groenhouten chalet, zo Brits met die vensters in lood. Dan loopt ze stoer naar de grasmaaier. Schijn bedriegt hoor. Laatst belde ze me in de supermarkt. Of ik meteen wilde komen. Trof ik haar thuis met opgetrokken knieën op de bank, want achter de televisie zat een spin zo groot dat je die nét niet kon zien.

Ze schuift de choke open, draait de sleutel om, trapt de koppeling in en rijdt volleerd het gazon op. Binnen twee uur kan het gepiept zijn. Maar na een uur baantjes rijden verslapt de aandacht, gaat ze even buurten bij de schapen, hapt ze in een appel - no worries, geen spoor van Slang of Adam. Kom op Maas, nog een half paradijs te gaan. Geen sjoege. „Je moet net doen alsof deze tuin van jouzelf is.” „Ja maar pap, dan zou ik het gras veel langer laten.”